

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 11

Xin cúi đầu, trước mặt em tội của anh đá cam ván-tử.
Nầy gươm đây, em xử cho đành,
Trọn hiếu cha, nay chịu tội với tình.
Dẫu giết tha, tha giết cũng tự mình.
Thôi em ôi vượt dạ giận hờn,
Gát tay lên trán nghĩ cùng mà thương.
Có lẽ nào thù cha anh không trả,
Sánh với loài cầm thú nào hơn.
Tiếng sơn minh nơi đầu non còn tạc
Kia mái tóc thề, bên vai nàng, dẫu cắt cũng y nguyên.
Cùng những hồi tử sanh đã nặng nguyên.
Em nở bao, phụ tình nhau cho đá nổi hoa chim.
Chàng còn biết rằng, chữ phụ thù, bất cộng đái thiên.
Nay thiếp dạ nào, trọng bên tình, mà chữ hiếu lại đành quên.
Trời đất ôi ! Tôi có ngờ đâu, người của tôi đang yêu dẫu nặng niềm.
Nay thành kẻ nghịch đại hiềm tôi khó để chàng yên.
Tôi quyết không, cầm gươm ní mà hại mạng chàng.
Nhưng sẽ có người, thế phận này mà báo oán cho an.
Vậy tôi xin chàng hãy mau ra khỏi gia-đàng,
Kéo mà : Thiếp càng thấy mặt thì lại càng nát ruột
bầm gan.